

AB 2024/171

Veluwse methode: oplegging last onder dwangsom wegens aanwezigheid en vervoer van inbrekerswerktuigen.

ABRvS 08-05-2024, ECLI:NL:RVS:2024:1978, m.nt. B. van der Vorm

Instantie	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Datum	8 mei 2024
Magistraten	Mrs. W. den Ouden, H. Benek, J.C.A. de Poorter
Zaaknummer	202106529/1/A3
Noot	B. van der Vorm
JCDI	JCDI:ADS963627:1
Vakgebied(en)	Bestuursrecht algemeen / Handhaving algemeen
Brondocumenten	ECLI:NL:RVS:2024:1978, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 08-05-2024
Wetgeving	Art. 2:24 APV Utrecht 2010

Essentie

De oplegging van een last onder dwangsom wegens aanwezigheid en vervoer van inbrekerswerktuigen.

Samenvatting

De rechtbank heeft terecht en op goede gronden geoordeeld dat de burgemeester zijn besluit heeft mogen baseren op de bestuurlijke rapportage en de werkhandschoenen, schroevendraaier, zaklampjes en schroeven tezamen redelijkerwijs heeft kunnen aanmerken als inbrekerswerktuigen. Daartoe is redengevend dat appelland deze voorwerpen op een gestolen snorfiets vervoerde, waarbij door het verwijderde contactslot ook te zien was dat deze gestolen was. De stelling van appelland dat hij niet wist dat de snorfiets was gestolen is daarom niet aannemelijk. Onder deze omstandigheden kan niet redelijkerwijs worden aangenomen dat de voorwerpen die hij vervoerde bedoeld waren om daarmee bij vrienden te gaan klussen en niet gebruikt of niet bestemd waren als inbrekerswerktuigen. Dat appelland (nog) niet strafrechtelijk is veroordeeld voor diefstal of heling van de snorfiets, is niet van belang voor de beantwoording van de vraag of er sprake is van een overtreding van artikel 2:24 van de APV.

Partij(en)

Uitspraak als bedoeld in artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van appelland, tegen de uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 19 augustus 2021 in zaak nr. 21/2151 in het geding tussen:

Appelland,

en

De burgemeester van Utrecht.

Uitspraak

Procesverloop

Bij besluit van 2 november 2020 heeft de burgemeester appellant gelast om geen inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben op een openbare plaats in de gemeente Utrecht, onder oplegging van een dwangsom van € 2.500 per geconstateerde overtreding met een maximum van € 10.000.

Bij besluit van 14 april 2021 heeft de burgemeester het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 19 augustus 2021 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

Geen van de partijen heeft binnen de gestelde termijn verklaard gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord, waarna de Afdeling het onderzoek met toepassing van artikel 8:57, derde lid, gelezen in verbinding met artikel 8:108, eerste lid, van de Awb heeft gesloten.

Overwegingen

1.

De voor deze zaak van belang zijnde bepalingen zijn opgenomen in de aangehechte bijlage die deel uitmaakt van deze uitspraak.

Inleiding

2.

Appellant is op 28 mei 2020 in de gemeente Utrecht aangehouden door de politie. Hij was in het bezit van zwarte werkhandschoenen, een grote schroevendraaier, twee zaklampjes en een plastic bakje met schroeven. Het college heeft bij besluit van 2 november 2020 appellant een last onder dwangsom opgelegd wegens overtreding van artikel 2:24, eerste lid, van de Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Utrecht 2010 (hierna: de APV). Daarin is bepaald dat het verboden is om op een openbare plaats inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben. Appellant is gelast om geen inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben op een openbare plaats in de gemeente Utrecht. Als hij niet aan deze lastgeving voldoet, dan is hij een dwangsom van € 2.500 euro per overtreding verschuldigd, met een maximum van € 10.000. Bij besluit op bezwaar heeft de burgemeester de last onder dwangsom gehandhaafd. De burgemeester heeft het beroep ongegrond verklaard.

Hoger beroep

Gaat het hier om inbrekerswerktuigen?

3.

Appellant voert aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de burgemeester de aangetroffen voorwerpen redelijkerwijs als inbrekerswerktuigen heeft kunnen aanmerken. Deze voorwerpen zijn volgens hem niet gebruikt of bestemd voor het plegen van een inbraak. Hij knutselt graag aan (brom)fietsen bij vrienden en heeft de aangetroffen gereedschappen daarvoor nodig. Deze klussen zijn voor hem een aangename onderbreking van zijn dagelijkse routine. De omstandigheid dat hij bij zijn aanhouding op een gestolen snorfiets reed is volgens hem niet relevant. Hij wist niet dat de snorfiets gestolen was en hij is niet strafrechtelijk vervolgd voor diefstal of heling van de snorfiets. Het tijdstip waarop hij werd staande gehouden wijst er volgens hem op dat de daarbij aangetroffen voorwerpen niet bestemd waren voor het plegen van een inbraak.

Beoordeling

3.1.

De burgemeester heeft de last gebaseerd op een bestuurlijke rapportage van de politie van 12 juni 2020. Daarin staat het volgende vermeld. Op 28 mei 2020 omstreeks 20:16 uur is appellant door de politie gecontroleerd als bestuurder van een snorfiets. De politie zag dat het contactslot van de snorfiets volledig was verwijderd. Uit het daaropvolgende ingestelde onderzoek bleek dat deze snorfiets eerder was gestolen.

Appellant is hierop aangehouden ter zake van heling. In de tas die hij meevoerde heeft de politie zwarte werkhandschoenen, een grote schroevendraaier, twee zaklampjes en een plastic bakje met schroeven aangetroffen. Uit de politiepraktijk is bekend dat een schroevendraaier met schroeven gebruikt kunnen worden voor het onrechtmatig openen of verbreken van sluitingen. Bekend is dat schroeven in sloten worden gedraaid om zo deze sloten te verwijderen. Bovendien kan de schroevendraaier worden gebruikt voor het vergemakkelijken van een diefstal door middel van braak. Ook is bekend dat handschoenen gebruikt worden om het achterlaten van sporen te voorkomen. Op 29 mei 2020 is appellant als verdachte gehoord. Hij heeft verklaard dat hij niet wist dat de snorfiets gestolen was. Hij had aan een groepje jongeren op straat gevraagd of zij een snorfiets te koop hadden. Toen kreeg hij deze snorfiets aangeboden. Hij heeft de snorfiets niet gekocht, maar meegenomen om hem aan te bieden aan een vriend van hem.

In een nader opgestelde bestuurlijke rapportage van de politie van 19 juli 2021 staat dat uit het ingestelde onderzoek was gebleken dat de snorfiets tussen 27 en 28 mei 2020 is weggenomen in IJsselstein en dat daarvan op 28 mei 2020 aangifte is gedaan. Uit de justitiële documentatie blijkt dat de zaak over diefstal/heling en het vervoeren van inbrekerswerktuigen nog onder de rechter ligt.

3.2.

De rechtbank heeft terecht en op goede gronden geoordeeld dat de burgemeester zijn besluit heeft mogen baseren op de bestuurlijke rapportage en de werkhandschoenen, schroevendraaier, zaklampjes en schroeven tezamen redelijkerwijs heeft kunnen aanmerken als inbrekerswerktuigen. Daartoe is redengevend dat appellant deze voorwerpen op een gestolen snorfiets vervoerde, waarbij door het verwijderde contactslot ook te zien was dat deze gestolen was. De stelling van appellant dat hij niet wist dat de snorfiets was gestolen is daarom niet aannemelijk. Onder deze omstandigheden kan niet redelijkerwijs worden aangenomen dat de voorwerpen die hij vervoerde bedoeld waren om daarmee bij vrienden te gaan klussen en niet gebruikt of niet bestemd waren als inbrekerswerktuigen. Dat appellant (nog) niet strafrechtelijk is veroordeeld voor diefstal of heling van de snorfiets, is niet van belang voor de beantwoording van de vraag of er sprake is van een overtreding van artikel 2:24 van de APV. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2001.

Het betoog slaagt niet.

Moet de burgemeester afzien van handhaving?

4.

Appellant voert aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan de burgemeester van het opleggen van een last onder dwangsom had moeten afzien. Appellant betoogt dat hij bij het klussen zijn eigen gereedschap wil gebruiken. De last maakt het voor hem onmogelijk om zijn hobby buitenshuis uit te oefenen. Verder is artikel 2:24 van de APV volgens hem onredelijk omdat het in dit artikel neergelegde verbod niet is beperkt tot de nachtelijke uren.

Beoordeling

4.1.

Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal bij een overtreding van een wettelijk voorschrift, het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Alleen onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevraagd dit niet te doen. Handhavend optreden kan onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen doelen, zodat van optreden in die concrete situatie moet worden afgezien.

4.2.

De Afdeling overweegt dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die maken dat in dit geval moet worden afgezien van handhaving. Dat de last het voor appellant onmogelijk maakt om met zijn eigen gereedschap bij vrienden in Utrecht te gaan klussen, is onvoldoende. Als appellant bij vrienden in Utrecht wil klussen kan hij het gereedschap van zijn vrienden gebruiken. De opgelegde last heeft tot doel om het plegen van (in)braak, diefstal door middel van braak of het wissen van sporen te bemoeilijken. Dat met handhaving te dienen algemeen belang heeft de burgemeester zwaarder mogen laten wegen dan het belang van appellant. De Afdeling volgt niet de stelling van appellant dat het in artikel 2:24, eerste lid, van de APV neergelegde verbod om op een openbare plaats inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben onredelijk is omdat dit niet beperkt is tot de nachtelijke uren. Daartoe is redengevend dat het plegen van (in)braken niet alleen tijdens de nachtelijke uren plaatsvindt.

5.

Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Bijlage

Algemene plaatselijke verordening Utrecht 2010

Artikel 2:24 Vervoer inbrekerswerktuigen

1. Het is verboden op een openbare plaats inbrekerswerktuigen, zoals lopers, valse sleutels, touwladders, lantaarns e.d. te vervoeren of bij zich te hebben, dat ertoe kan dienen zich onrechtmatig de toegang tot een gebouw of erf te verschaffen, onrechtmatig sluitingen te openen of te verbreken, diefstal door middel van braak te vergemakkelijken of het maken van sporen te voorkomen.
2. Het in het eerste lid gestelde verbod is niet van toepassing indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de genoemde voorwerpen of middelen niet zijn gebruikt of niet zijn bestemd voor het verschaffen van de in het eerste lid bedoelde handelingen.

Noot

Auteur: B. van der Vorm^[*]

1.

Het is bepaald geen nieuw verschijnsel dat maatschappelijke problemen niet strafrechtelijk, maar bestuursrechtelijk worden aangepakt. Zo betogen Tops en Van der Torre zelfs dat de aanpak van ondermijning de primaire verantwoordelijkheid is van het lokale bestuur (P. Tops & E. van der Torre, *Ondermijning. Over de praktische betekenis van een analytisch begrip*, Den Haag: Boom bestuurskunde 2024, p. 11.) Wat hiervan ook zij, thans is er ontwikkeling waar te nemen dat bepaalde gemeentebesturen de last onder dwangsom inzetten om - preventief - op te treden tegen inbraak en drugscriminaliteit. Hiermee dient herhaling te worden voorkomen van een overtreding van het verbod op handelingen die bijvoorbeeld zijn gerelateerd aan drugshandel op straat. De oorsprong van deze methode ligt bij de gemeente Putten (zie de negende opmerking van W.P. Adriaanse onder ABRvS 3 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1066, *Gst.* 2019/126 en ABRvS 6 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:916, *AB* 2016/183, m.nt. L.J.A. Damen; *Gst.* 2016/166, m.nt. C.W.M. van Alphen). Deze methode houdt in dat een last onder dwangsom wordt opgelegd in het geval van het vervoeren of bij zich hebben van inbrekerswerktuigen en bij drugshandel op straat (zie de vierde opmerking van C.M.M. van Mil onder ABRvS 19 augustus 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2001, *AB* 2020/371). Het kenmerkende van deze methode is dat de last onder dwangsom in toenemende mate als alternatief voor zowel een bestuurlijke boete alsook een strafrechtelijke boete wordt gezien (J.M.H.F. Teunissen, 'Bestrijding van 'pre-crime' in de gemeente. De last onder dwangsom ter voorkoming van herhaling bij vervoer van inbrekerswerktuig of andere voorbereidingshandelingen: "ceci n'est pas une sanction punitive" (dit is geen punitieve sanctie)?', *Gst.* 2019/112, p. 571). Dit wordt aangeduid als de 'Veluwe methode' en is vanuit de literatuur sterk bekritiseerd (zie o.m. A.P. Altena, 'Preventieve handhaving: de preventieve herstelsanctie en de herstelsanctie tot het voorkomen van herhaling', *Gst.* 2018/121, p. 627-637; J.M.H.F. Teunissen, 'Bestrijding van drugshandelgerelateerde overlast met een dwangsom ter voorkoming van herhaling van overtreding van een overlastverordening', *Gst.* 2020/106, p. 523-529 en A.P.W. Duijkersloot & W. Zorg, 'De last onder dwangsom nieuwe stijl: een bestraffende sanctie?', *TBS&H* 2021, p. 101-113), hoewel sommige positiever zijn over het gebruik van de last onder dwangsom op deze manier (A.E. Schilder, 'Une sanction punitive? De last onder dwangsom als (nuttig) instrument van ordehandhaving', *Gst.* 2023/91, p. 455-458). Het is hier niet de plek om deze discussie *in abstracto* voort te zetten, maar *in concreto* biedt de onderhavige uitspraak van de Afdeling over de toepassing van de 'Veluwe methode' door de burgemeester van Utrecht ruimte voor een verdere doordenking van deze methode.

2.

In deze zaak is de appelland op mei 2020 in de gemeente Utrecht door de politie gecontroleerd als bestuurder van een snorfiets. Tijdens deze controle zag de politie dat het contactslot volledig was verwijderd, waarna uit onderzoek bleek dat deze snorfiets eerder is gestolen. Op grond hiervan is de appelland aangehouden ter zake van verdenking van heling. In de tas die hij bij zich had zaten zwarte werkhandschoenen, een grote schroevendraaier, twee zaklampjes en een plastic bakje met schroeven. Uit de politiepraktijk blijkt dat dergelijke voorwerpen gebruikt worden om in te breken (r.o. 3.1). Gelet hierop heeft de burgemeester bij besluit van 2 november 2020 aan de appelland een last onder dwangsom opgelegd wegens overtreding van art. 2:24, eerste lid, APV Utrecht 2010 (verbod vervoer en in het bezit hebben van inbrekerswerktuigen). Als hij niet aan deze lastgeving voldoet, is hij een dwangsom van € 2.500 per overtreding verschuldigd met een maximum van € 10.000.

3.

In hoger beroep wordt door de appelland betoogd dat de aangetroffen voorwerpen niet redelijkerwijs kunnen worden aangemerkt als inbrekerswerktuigen (r.o. 3) en de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan de burgemeester van het opleggen van een last onder dwangsom had moeten afzien (r.o. 4). De Afdeling is evenwel van oordeel dat de rechtbank op goede gronden heeft geoordeeld dat de voorwerpen tezamen redelijkerwijs kunnen worden aangemerkt als inbrekerswerktuigen. Dat de appelland (nog) niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de diefstal of heling van de snorfiets, is niet van belang voor de beantwoording van de vraag of er sprake is van een overtreding van art. 2:24 APV Utrecht 2010, aldus de Afdeling (r.o. 3.2). Ook overweegt de Afdeling dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die maken dat in dit geval moet worden afgezien van handhaving (r.o. 4.2). De Afdeling komt tot de conclusie dat het hoger beroep ongegrond is (r.o. 5).

4.

Het is zeker niet de eerste keer dat de Afdeling akkoord gaat met de oplegging van een last onder dwangsom in het verband van de Veluwe methode (zie o.m. ABRvS 6 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:916, AB 2016/183, m.nt. L.J.A. Damen; Gst. 2016/166, m.nt. C.W.M. van Alphen; ABRvS 4 mei 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1310; ABRvS 10 augustus 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2316 en ABRvS 18 oktober 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3861, Gst. 2024/46, m.nt. B. van der Vorm). Toch gaat het soms fout. In een zaak die uiteindelijk bij de strafkamer van de Hoge Raad is gekomen, hebben opsporingsambtenaren die zowel met de algemene surveillance als met de controle van in- en uitgaand verkeer in verband met veel woninginbraken in Zwijndrecht zijn belast, een stopteken gegeven aan de bestuurder van een personenauto. Uit onderzoek van de uitgevoerde persoonscontroles is gebleken dat de inzittenden als verdachte(n) gerelateerd konden worden aan woninginbraken. Zonder toestemming van de medeverdachte is een aanvang gemaakt met de controle van het voertuig op de aanwezigheid van inbrekerswerktuigen. Deze controle hield in dat een van de opsporingsambtenaren een aan de bijrijdersstoel gehangen schoudertas opzij heeft gelegd en een uit deze tas gestoken punt van een grote schroevendraaier heeft waargenomen. Hierop is de verdachte aangehouden op verdenking van overtreding van art. 2:44 APV Zwijndrecht en is de auto op grond van art. 96b Sv doorzocht, waarbij onder meer goederen zijn aangetroffen die diezelfde avond bij een inbraak in Zwijndrecht waren weggenomen. Annotator Kooijmans heeft een chronologisch overzicht gemaakt van de door de politie ingezette bevoegdheden, methoden en middelen: a) na raadpleging van de politiestructuren waaruit blijkt dat er 'rode vlaggen' aanwezig zijn ten aanzien van de tenaamgestelde van de auto, wordt een stopteken gegeven ter zake van een controle op de naleving van de WWV 1994, b) de identiteitsbewijzen van de overige inzittenden worden gecontroleerd, c) de verbalisanten onderzoeken de auto krachtens de APV op de aanwezigheid van inbrekerswerktuigen, die ook worden gevonden, d) er volgt een aanhouding van drie van de vier inzittenden op verdenking van overtreding van art. 2:44 APV Zwijndrecht en e) er volgt een doorzoeking van de auto op grond van art. 96b Sv (zie de tweede opmerking van T. Kooijmans onder HR 3 april 2018,

ECLI:NL:HR:2018:487, NJ 2018/296). De Hoge Raad gaat niet met deze gang van zaken akkoord. De boodschap die de Hoge Raad onder andere met dit arrest lijkt te willen afgeven, “is derhalve dat politieoptreden niet mag worden gebaseerd op de toezichtsbevoegdheden van de Awb indien dat optreden uitsluitend opsporingshandelingen behelst, en dat de politie daarom niet als ‘toezichthouder’ een auto mag onderzoeken louter om na te gaan of zich in de auto inbrekerswerktuigen bevinden. Het zou mooi zijn als die boodschap daadwerkelijk - door het Openbaar Ministerie - aan de politie wordt overgebracht”, aldus annotator Kooijmans (zie de derde opmerking van T. Kooijmans onder HR 3 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:487, NJ 2018/296). Uit dit arrest blijkt dat controlebevoegdheden niet mogen worden gebruikt, indien die bevoegdheidsuitoefening uitsluitend kan worden aangemerkt als opsporing. Het blijft evenwel onduidelijk of naast de strafrechtelijke vervolging wegens overtreding van art. 2:44 APV Zwijndrecht ook bestuursrechtelijk is opgetreden middels de oplegging van een last onder dwangsom.

5.

In de onderhavige uitspraak van de Afdeling is het eveneens onduidelijk of ter zake van diefstal of heling van de snorfiets een vervolging is ingesteld. Indien dit wel het geval zou zijn, is er dan sprake van misbruik van bevoegdheid? Om deze vraag te kunnen beantwoorden, is het van belang om de reden van de controle door de politie helder te hebben. Was sprake van een reguliere controle op de naleving van de WWV 1994? Of waren deze opsporingsambtenaren ook belast met een controle van in- en uitgaand verkeer in verband met veel woninginbraken in Utrecht? En zagen ze de appellant een snorfiets zonder contactslot besturen? Het is niet duidelijk waarom de appellant door de politie is gecontroleerd als bestuurder van een snorfiets. Wel lijkt het zo te zijn dat pas na de constatering dat de snorfiets is gestolen, het strafrechtelijke traject wordt gestart. Alles bij elkaar genomen lijkt in deze zaak eerder sprake van een ‘voortgezette toepassing van bevoegdheden’ dan van misbruik van bevoegdheid. De voortgezette toepassing van bevoegdheden houdt overigens in dat, indien de opsporingsambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn taak een bevoegdheid toepast, hij daarbij alle andere bevoegdheden die hij op grond van andere taken heeft, behoudt (G.P.A. Aler, *De politiebevoegdheid bij opsporing en controle. Enige aspecten van de regeling van de dwangmiddelen in het Wetboek van Strafvordering in de bijzondere wetten* (diss. UvA), Zwolle: W.E.J. Tjeenk Willink 1982).

6.

Tot slot wil ik nog enige aandacht besteden aan de bestendigheid van de ‘Veluwe methode’ in het verband van een interessant arrest van het Hof van Justitie EU. Uit de *MV-98*-zaak blijkt dat het Hof van Justitie EU de verzegeling van een bedrijfsruimte heeft aangemerkt als een sanctie van strafrechtelijke aard, omdat deze is gericht op afschrikking en bestraffing van btw-overtredingen. Deze maatregel heeft als doel om een einde te maken aan de overtreding en om nieuwe overtredingen te voorkomen. Annotator Widdershoven heeft opgemerkt dat dit arrest mogelijk een ‘bom’ legt onder de Nederlandse opvatting over herstelsancties als zodanig, “nu het Hof van Justitie een sanctie die conform de definitie van herstelsanctie van art. 5:2 eerste lid, onder a, Awb strekt tot beëindiging van een overtreding en tot voorkoming van herhaling ervan, vanwege dit doel aanmerkt als repressief en dus als bestraffend (...) In dat geval zouden herstelsancties die zijn gericht op de beëindiging van een overtreding en voorkoming van herhaling ervan, toegepast binnen de werkingssfeer van het Unierecht, immers als bestraffend moeten worden aangemerkt. Ik houd hierbij wel een slag om de arm, omdat ik niet zeker weet of de uitspraak een dergelijke verregaande strekking heeft” (zie de tweede opmerking van R.J.G.M. Widdershoven onder Hof van Justitie EU 4 mei 2023, ECLI:EU:C:2023:371, *AB* 2024/88. Zie ook: M.J.M. Verhoeven & R.J.G.M. Widdershoven, ‘Betere bescherming van de burger door de rechter - bespiegelingen vanuit het Unierecht’, in: *Toetsing door de bestuursrechter* (VAR-pleadviezen 2024), Den Haag: Boom juridisch 2024, p. 283-284).

7.

Geldt deze redenering van het Hof van Justitie EU niet ook voor de oplegging van een last onder dwangsom in

het verband van de 'Veluwse methode'? Is het doel van deze methode niet om de last onder dwangsom in te zetten om - preventief - op te treden tegen inbraak en drugscriminaliteit? Ik ben mezelf er uiteraard van bewust dat de 'Veluwse methode' niet wordt toegepast binnen de werkingssfeer van het Unierecht, maar het arrest is naar mijn mening te belangrijk om als niet-relevant terzijde te schuiven. Daarnaast kan in het algemeen natuurlijk worden gewezen op het mogelijk bestraffende karakter van de last onder dwangsom in het verband van de 'Veluwse methode' (J.M.H.F. Teunissen, 'Bestrijding van 'pre-crime' in de gemeente. De last onder dwangsom ter voorkoming van herhaling bij vervoer van inbrekerswerktuig of andere voorbereidingshandelingen: "ceci n'est pas une sanction punitive" (dit is geen punitieve sanctie)?', *Gst.* 2019/112).

Voetnoten

[*] B. van der Vorm is universitair docent straf(proces)- en bestuursrecht aan de Universiteit Utrecht.